

Egy-MÁSra Hangoló

ISTENFÉLELEM HETE

Május 2-8.

Miért is van, kell hogy legyen anyák napja?
Hadd szemléltesse ezt egy talán ismert, de mindig elgondolkoztató történet.

A gyermek kiment a konyhába, ahol édesanyja épp vacsorát főzött, és átnyújtott neki egy teleírt papírlapot. Az anya megtörölgette a kezét a kötényében, kezébe vette a papírt, és a következőket olvasta:

<i>Fűnyírás</i>	<i>1200 Ft</i>
<i>A szobám kitakarítása ezen a héten</i>	<i>500 Ft</i>
<i>Bevásárlás anya helyett</i>	<i>300 Ft</i>
<i>Vigyázás az öcsémre, amíg anya főzött</i>	<i>200 Ft</i>
<i>Szemétkihordás</i>	<i>300 Ft</i>
<i>Jeles félévi bizonyítvány</i>	<i>1200 Ft</i>
<i>Szemétszedés és gereblyézés a kertben</i>	<i>700 Ft</i>
<i>Összes tartozás:</i>	<i>4400 Ft</i>

Az anya lenézett gyermekére, aki várakozásteljesen állt előtte, egy kicsit kutatót emlékezetében, majd tollat ragadott, megfordította a papírlapot, és ezt írta a hátoldalára:

*Kilenc hónapig méhemben hordoztalak — ingyen.
Éjszakákon át virrasztottam melletted, ápoltalak, és imádkoztam érted —
ingyen.
Melletted álltam a megpróbáltatások idején, és nem egy-szer megrikkattál —
ingyen.
Mindent egybevetve, ingyen és bérmentve szerettelek. Álmatlanul
hánykolódtam, szorongtam, hogy mi vár még rád — ingyen.
Játékokat, ennivalót, ruhát kapsz, sőt még az orrodát is megtörlöm —
ingyen.
Ha mindezt hozzáadjuk, a szeretetem teljes költsége 0 Ft.*

*Nos, amikor a gyerek elolvasta, amit az anyja írt, hatalmas könnycsepp
gördült le az arcán, egyenesen a mama szemébe nézett, és úgy szólt:
— Nagyon szeretlek, anyukám!
Aztán fogta a tollat, és jókora betűkkel számlája alá írta: „FIZETVE”.*

....amikor újabb és újabb kívánság és egyéb listák íródnak képzeletedben, vagy valóságosan, jusson eszedbe az a másik oldal is. Ami nem jár, amit nem érdemeltél ki, amiért nem dolgoztál meg, mégis kapod újra és újra. Csak úgy. Ingyen. Mert van, aki szeret.

És itt egy pillanatra, mint édesanya hadd beszéljek magam, magunk ünneplése, az anyák napja ellen. Ugyanis mindaz, amit szeretetünk jeleként igyekszünk gyermekeinknek adni, egy beszélgetésben, simogatásban, ... azt nem egyszer tesszük egy évben, hanem folyamatosan. Éppen ezért a válasznak, a hálaadásnak sem lenne szabad egy napra korlátozódnia. Nem arról van szó, hogy ezentúl minden nap versekkel, virágcsokrokkal ébresszéték anyukátokat, és helyettük terítsék meg az asztalt – bár mi tagadás, jól esne -, hanem arról, hogy ezt a koncentrátumot bontsuk apró cseppekre. Jusson belőle minden napra egy szeretett csepp.

Így az anyák napja legyen inkább egy megálló, egy felkiáltó jel, ahol megállhatok gyerekként, és megkérdezhetem magamtól: észrevettem, mennyi mindent kaptam? És megállhatunk felnőttként is, anyaként, nagymamaként, és átgondolhatjuk: szeretetem vajon érthető volt-e a gyermek számára? Azt adtam neki, amire valóban szüksége volna?

Mindezt miért itt, Isten jelenlétében gondoljuk át?

Az ember sok csodára képes. Tele vannak a hírek újabb és újabb rekordokkal, technikai csodákkal, szuperhősökkel. Mégis tehetetlenül áll az élettel szemben: sem adni, teremteni, sem visszaadni nem képes, bármennyire is szeretné, vágyik rá. Az Élet Ura egyedül a mindenható Isten. Ő az, akitől én is, és mindannyian kaptuk, mert terve, célja van velünk, szeretni akar. Ugyanakkor Ő az, aki annyira bízott bennünk, hogy ránk bízta legdrágább kincsét, akinek boldogságáért, teljes örök életéért mindenét odaadta, még saját fiát is, ezt a drága kincset, az embert bízta ránk gyermek képében, hogy óvjuk, neveljük, szeressük... Ha belegondolunk a feladat nagyságába, ijesztőnek tűnhet. De ő soha nem csak feladatot ad, hanem önmagát is segítő társul...

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart az ő szeretete!” (Zsoltárok 106,1) – az ő szeretetéből meríthettek, Tőle kérhettek, tanulhattok naponta gyerekként, amikor nem úgy szólunk, nem azt tesszük, amikor az én fontosabb a másíknál...

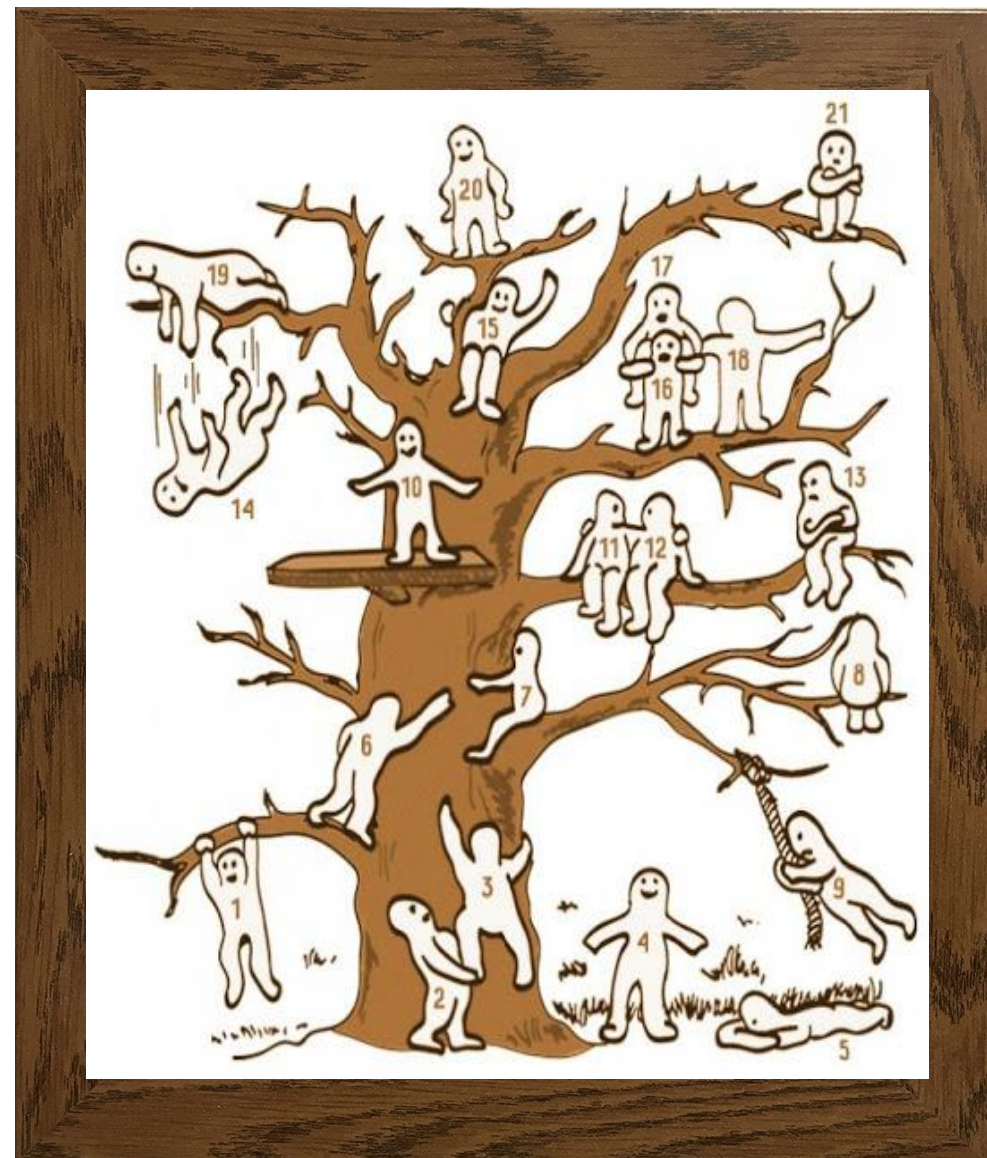
És Belőle meríthetünk szülőként is erőt, bölcsességet, amikor nem tudjuk mi a fontos és mi a sürgős, amikor nem találunk válaszokat, amikor tehetetlenül álunk egy-egy helyzet előtt, amikor reményünk, erőnk, türelmünk fogytán...

Adjunk hálát a kapott életért, és hogy annak továbbadásában, gondozásában áldott eszközök lehetünk!

RÁhangoló

Ezen a héten a Blob-fa segíthet bennünket abban, hogy jobban egymásra tudjunk hangolódni.

A feladat nagyon egyszerű: a nap végén melyik emberke helyében érzed magad? Miért?

Az igei gondolatok **Fodorné Ablonczy Margit – Bölcsföldi András: Családi Áhítatoskönyv** című könyvéből valóak, amelyben további gondolatokat, énekeket, feladatokat találhat az olvasó, amelyek segítik a családok egymásra- és Istenre való hangolódását. A könyv és a hozzá tartozó CD, mely a könyv énekeit tartalmazza, a református lelkési hivatalban megvásárolható.

A CSALÁDI ÁHÍTAT MENETE:

RÁ-hangoló – feladat: Az együttlét elején ez a pár perces feladat segít kiszakadni a mindennapi tevékenységekből és megérkezni egymás mellé.

Ének

Bibliai történet elolvasása – amennyiben lehetőség van rá, a teljes Szentírásból olvassuk az igeszakaszt.

Ige, magyarázat

Morzsaszedegetés – mit kaptál, mit viszel magaddal?

Imádság – imádkozhatunk a saját szavainkkal, elmondhatjuk közösen a Mi Atyánk-ot

Ének

***„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert örökké tart az ő szeretete!”
(Zsoltárok 106,1)***

MÁJUS 2. – VASÁRNAP

***„Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok,
hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat
mennyei Atyátoktól.”
(Máté 6,1)***

A félelem szó többnyire negatív csengéssel szólal meg bennünk. Ha valaki fél, azt rossz dolognak tartjuk. A Biblia is sokat ír (állítólag éppen 365-ször) arról, hogy ne féljen az ember. Egyedül az istenfélelem szóban jön elő a félelem pozitív értelme.

A Biblia úgy beszél Istenről, mint aki féltőn szerető Isten. Nem féltékenyen, azaz nem úgy, mint egy hű társ, aki féltékeny lesz, ha a párja mást kezd el szeretni. Mert aki féltékeny, az önmagát félti, a féltőn szerető a másikat. A Tízparancsolatban is ez lesz hangsúlyos: Isten féltőn szerető. Ő engem félt, nem önmagát. Erre az én válaszom az istenfélelem lehet.

Valaki azt írta, hogy olyan az istenfélelem, mint ahogyan valaki mást, például a gyermekeit félti. Ő is nagyon fél attól a valamitől, de a fenyegető másiktól való félelem

megsokszorozza a bátorságát a másikért. Az istenfélelem tehát bizalom abban, hogy Isten jót akar nekem minden nehéz helyzettel is. A hit sem szünteti meg teljesen a félelmet, az istenfélelem felülírja azt. Így fogalmazta meg valaki:

„Azt elérheti a tiszteletes úr, hogy ne féljen az ördögtől, de azt nem, hogy a frász ki ne törje.” János apostol azonban így írja: „A teljes szeretet kiűzi a félelmet.” (1Jn 4,18) A kegyesség is ezt a fajta istenfélelmet jelenti. Amikor Isten dolgai fontosabbak lesznek számomra, mint más dolgok.

A kegyesség gyakorlására az bátorít fel, hogy valamit úgy teszek, hogy mögöttem elrejtve többet találok: így imádkozom, így adakozom, így böjtölök.

Az istenfélelem = a kegyesség gyakorlása: Isten és az én ügyem. Szívtől szívig működhet csupán.

IMÁDSÁG

Félelmeimben beléd kapaszkodom, rettegéseimben hozzád fohászkodom, szerető Isten. Még a sötét utcákon is, elhagyatott utakon járva is veled beszélgetek, hogy egészen szorosra fonjam a jelenléted magam körül. Mert te vagy a biztonság. Te mented meg szívemet saját rémeim elől. Köszönöm, hogy a te óvó figyelmed nem lankad, te szüntelenül vigyázol az életemre! És kérek, te vedd el a legnagyobb árnyat: a félelmet, hogy elveszítelek! Ámen.

MÁJUS 3. – HÉTFŐ

***„Ha elnyertem jóindulatodat, fogadd el tőlem ezt az ajándékot,
mert amikor megláttam arcodat, mintha Isten arcát láttam volna,
olyan kegyes voltál hozzám.”
(1Mózes 33,10)***

A kegyességhez az vezet el, amikor egy másik ember arcában felismerem Isten arcát. Nem tudom, előfordult-e már veled, hogy egy borzas, szakállas, koszos bársonyzakóban rád tekintő koldust látva az villant elsőként beléd: ez Jézus, mintha az ő arcát látnám. A kegyesség megélése pedig az, ha a látvány cselekedetre is indít. Odalépek és segítek.

MÁJUS 4. – KEDD

***„Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni
az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az
embernek önmagát a világtól.”
(Jakab 1,27)***

Egyszer egy híres médiasztár nagy hírveréssel egy drága készüléket ajándékozott egy kórháznak. A kamera végig követte útját. Mindenki tudott róla. Ez nem volt rossz cselekedet, viszont nem volt kegyes, mert nem titokban történt. Jakab levele éppen azt emeli ki, hogy milyen jó olyan tettet végrehajtani, ami rejtett, nem nagy nyilvánosság előtt zajlik. Ti már tettetek ilyet?

MÁJUS 5. – SZERDA

***„Ezékiás egyéb dolgai és kegyes tettei meg vannak írva
Ézsaiás prófétának, Ámóc fiának a látomásában,
meg a Júda és Izrael királyairól szóló könyvben.”
(2Krónikák 32,32)***

Ez a mondat olyan, mint egy sírkő, melyen sokáig, akár évszázadokon át is látszik a rávéssett felirat. Néhány szóban összefoglalja az istenfélő király életét. Sok nagyszerű tette, kihirdetett törvénye lehetett regnálása alatt és sok jó rendelkezése, mégis a kegyességét jegyezték fel róla. Nem átlagos egy ilyen uralkodás. Ismertek még ilyen királyt, vezetőt?

MÁJUS 6. – CSÜTÖRTÖK

***„A bűnös ember szíve mélyén ott suttog a bűn,
nem számít neki az istenfélelem.”
(Zsoltárok 36,2)***

A kegyességet máshogyan istenfélelemnek is hívhatjuk. Az istentelen emberről a Zsoltárok könyve úgy beszél, mint aki a bűnben él: nem számít neki az istenfélelem, magyarul nem számol egyáltalán Isten lényével. A bűn, ahogyan az ige is írja, mindig sugdos, mint a kígyó az édenkertben! Időnként halljuk ezt a hangot? Ettől a félelemtől csak az istenfélelem óv meg.

MÁJUS 7. – PÉNTEK

***„Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét,
hanem még önmagát is becsapja, annak kegyessége hiábavaló.”
(Jakab 1,26)***

Van hiábavaló kegyesség is. Ez azt jelenti, hogy valakinek csak önmaga fontos, mindig önmaga körül forog. Cselekedeteivel nem Istennek akar tetszeni, hanem másoknak vagy önmagának. Az ilyen ember önmagát csapja be, nem is teszi boldoggá kegyessége. Ismertek ilyen embert? Vizsgálja meg mindenki magát: nem vagyunk-e mi is sokszor ilyenek?

MÁJUS 8. – SZOMBAT

***„Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel.”
(1Timóteus 6,6)***

Pál Timóteusnak azt írja, nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel. Mi inkább mérhető dolgokat szoktuk előnyben részesíteni, pedig a kegyesség: az imádság, az adakozás és a böjt. S ezek nem mérhetőek. Ezek megélésével nem elbizakodottak, hanem alázatosak leszünk. Az alázatos ember pedig elégedett az életével. Mikor voltál utoljára elégedett?